

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **Družstvo Konstanca**
sídlem Chodouň 213
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Obršlíkem
sídlem Rohanské nábřeží 678/23, Praha 8

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. 6154/1.30/18-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 12. 7. 2018, č. j. 3328/6.30/18-22.
2. Oblastní inspektorát uložil citovaným rozhodnutím žalobci pokutu 55 000 Kč za spáchání dvou přestupků:
(1) podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že umožnil minimálně od 9. 1. 2017 do 8. 6. 2017 výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, neboť umožnil výkon práce bez povolení k zaměstnání S. Z. (státní příslušníci Ukrajiny), která v provozovně společnosti HUTCHINSON s. r. o. (dále jen „Hutchinson“) na adrese Klostermannova 995,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Rokycany, vykonávala pracovní činnost jako X, a tím žalobce porušil § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti;

(2) podle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobce dopustil tím, že umožnil minimálně od 10. 4. 2017 do 8. 6. 2017 výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 3 zákona o zaměstnanosti, neboť umožnil výše zmíněné cizince výkon práce bez platného povolení k pobytu na území České republiky.

3. Při kontrole provedené Policií ČR dne 8. 6. 2017 v provozovně společnosti Hutchinson bylo zjištěno, že na pracovišti vykonává práci paní Z., která neměla v ČR povolen pobyť a nedisponovala povolením k zaměstnání. Zaměstnavatelem paní Z. byl žalobce, který je agenturou práce a který ji na základě dohody ze dne 9. 1. 2017 dočasně přidělil ke společnosti Hutchinson. Při kontrole se paní Z. prokázala průkazem totožnosti, který měl být vydán Rumunskem. Jednalo se však o celkový padělek. Podle sdělení Policie ČR tento průkaz nevykazoval pouhým okem viditelné znaky padělání, kvalita padělku však nebyla na vysoké úrovni.
4. Oblastní inspektorát zdůraznil, že odpovědnost za přestupky, kterých se žalobce dopustil, je objektivní. Není proto důvodná námitka, v níž namítá nenaplnění subjektivní stránky přestupků. Žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Žalobce tvrdil, že i přes veškeré úsilí nemohl odhalit, že mu paní Z. předložila padělaný doklad totožnosti. Je ovšem obecně známou a rozšířenou skutečností, že si cizinci opatřují falešné doklady totožnosti zemí, které jsou členskými státy EU, na základě nichž by mohli v ČR vykonávat práci. Uvádí-li žalobce, že není neobvyklé, že ukrajinský státní občan disponuje rumunským dokladem, je zároveň již známou skutečností, že mnoho z nich naopak disponuje padělanými rumunskými doklady. Skutečnost, že uchazečka předložila žalobci rumunský doklad totožnosti a zároveň hovořila ukrajinsky (což potvrdila svědkyně L. K., zaměstnankyně žalobce, která měla na starosti nábor zaměstnanců), měla být pro žalobce minimálně indicií, aby vyvinul větší úsilí k ověření totožnosti uchazečky o zaměstnání.
5. Zaměstnavatelé mají několik nástrojů pro odhalení, zda se jedná o padělaný doklad, resp. pro vyvinutí úsilí k tomu, aby zabránili spáchání přestupku. Na internetu je zdarma od roku 2016 dostupná aplikace pro kontrolu dokladů totožnosti Regula Document Reader, jejíž existence je mezi zaměstnavateli a především agenturami práce široce známa. Žalobce mohl ověřit pravost dokladu také na příslušném odboru cizinecké policie či v on-line Veřejném rejstříku pravých dokladů totožnosti a cestovních dokladů PRADO, zřízeném EU, který obsahuje popis dokladů totožnosti a cestovních dokladů jednotlivých členských států EU, včetně jejich fotografií a rozpoznávacích (zajišťovacích) prvků. Žalobce však k ověření pravosti předloženého dokladu totožnosti neučinil nic.
6. Oblastní inspektorát zamítl pro nadbytečnost návrh na důkaz odborným vyjádřením orgánů činných v trestním řízení ve věci padělaného dokladu paní Z.. V přestupkovém řízení bylo bez jakýchkoliv pochybností (sdělením Policie ČR ze dne 30. 4. 2018) prokázáno, že předložený doklad byl celkový padělek. Pro meritum věci postačuje závěr o tom, že se jednalo o padělek, analýza předmětného dokladu by již byla nadbytečná.
7. Žalovaný zamítl odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím. Ztotožnil se s oblastním inspektorátem, že spáchání přestupků žalobcem bylo dostatečně prokázáno. Odvolací námitky namítající nesprávnost skutkových a právních závěrů byly vzneseny pouze v obecné rovině bez upřesnění, v čem měla tvrzená nesprávnost spočívat. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

žalovaného byly všechny znaky skutkových podstat přestupků naplněny. Oblastní inspektorát správně vyšel ze skutečnosti, že zákon o zaměstnanosti koncipuje odpovědnost za spáchané protiprávní jednání jako objektivní. Dodal, že oblastní inspektorát nevytkl žalobci, že sám nerozpoznal padělek dokladu totožnosti, ale kladl mu k tíži, že s ohledem na okolnosti dané věci neučinil nic, aby pravost dokladu nějakým způsobem ověřil. Žalovaný se také ztotožnil s oblastním inspektorátem, že provedení důkazu odborným vyjádřením orgánů činných v trestním řízení ve věci padělaného dokladu paní Z. by bylo s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav již nadbytečné.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce namítl, že z výsledku dokazování vyplynulo, že nevěděl a nemohl vědět, že mu byly ze strany zaměstnankyně při sjednání pracovního poměru sděleny nepravdivé informace o její státní příslušnosti a že dokonce předložila padělaný doklad. Žalobce jednal v dobré víře v pravost jejího dokladu. Ze sdělení policie a výpovědi svědkyně L. K. vyplynulo, že falzifikát byl tak kvalitně proveden, že při bližší vizuální kontrole dokladu nebylo možné poznat, že se nejedná o pravý doklad. Výslech L. K. potvrzuje, že žalobce neměl důvod k jakýmkoliv pochybnostem. Také dotčené orgány (správa sociálního zabezpečení, zdravotní pojišťovna a úřad práce) bez jakýchkoliv připomínek, námitek či upozornění přijaly a zpracovaly listiny týkající se sjednání pracovněprávního vztahu s paní Z..
9. Z dokazování nevyplynulo nic, z čeho by bylo možné dovodit porušení jakýchkoliv povinností zaměstnavatele žalobcem. Žalobce si počínal způsobem odpovídajícím okolnostem a požadavkům na obezřetné jednání. Z výslechu L. K. vyplynulo, že jsou časté případy uchazečů o zaměstnání se státní příslušností Rumunska nebo Maďarska, kteří se narodili na území Ukrajiny. Z dokazování nevyplynulo, že by měl žalobce možnost odhalit padělek dokladu. Není ani nijak prokázáno, že i pokud by měl k dispozici správními orgány zmiňované aplikace pro zjištění falzifikátu dokladu, že by skutečně mohlo dojít k odhalení. Podle sdělení policie se jednalo o kvalitní padělek. Je tak zřejmé, že se žalobce stal obětí protiprávního jednání zaměstnankyně paní Z.. Orgány činné v trestním řízení neshledaly žádné porušení ze strany žalobce a posuzovaly jej jako poškozeného.
10. Žalobce shrnul, že jeho jednání není možné s ohledem na absenci subjektivní stránky žalobce považovat za přestupek. Správní orgány vyšly ze skutkových a právních závěrů, které nemají oporu v provedeném dokazování. Nezákonnost rozhodnutí je dále způsobena odmítnutím návrhu žalobce na provedení důkazu dokumenty Policie ČR, ze kterých podle předběžných zjištění vyplývala vysoká kvalita padělku předloženého dokladu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal především na napadené rozhodnutí, neboť žalobní námitky se překrývají s námitkami, které již žalobce uplatnil ve správním řízení a které byly řádně vypořádány. K námitce žalobce, že jiné správní orgány nevznesly k zaměstnání paní Z. žádné připomínky, žalovaný uvedl, že tyto orgány nepřezkoumávají identitu hlášeného zaměstnance. Nemohly ani namítat pochybnosti o totožnosti paní Z., neboť v rámci plnění ohlašovacích povinností jim žalobce nezasílal kopie dokladu totožnosti cizinky. Žalobce také nesprávně interpretuje sdělení Policie ČR ze dne 30. 4. 2018. Podle tohoto sdělení kvalita padělku předmětného dokladu nebyla na vysoké úrovni.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

12. Dále žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že žalobce vyvinul řádnou péči při sjednání a plnění pracovněprávního vztahu. Z dokazování naopak vyplynulo, že žalobce dostatečné úsilí nevyvinul – nezkoumal průkazy totožnosti, které mu zájemci o zaměstnání předkládali, což vyplývá z výsledku L. K.. Ani od nich např. nevyžadoval předložení dalšího dokladu totožnosti. Nepostupoval tak ani v nyní posuzované věci, kdy paní Z. hovořila ukrajinsky, ačkoli se prokázala rumunským dokladem totožnosti. Irelevantní je také námitka, že byl žalobce posuzován orgány činnými v trestním řízení jako poškozený. Policie ČR šetřila trestný čin, jehož se dopustila paní Z., a ve vztahu k jejímu protiprávnímu jednání vystupoval žalobce jako poškozený. Policie ČR však neposuzovala, zda žalobce spáchal přestupek, neboť to je zákonem svěřeno orgánům inspekce práce.

IV. Jednání před soudem

13. Na jednání konaném dne 30. 9. 2021 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a zapakovali argumenty uplatněné v písemných podáních.
14. Soud zamítl pro nadbytečnost návrh na provedení důkazu výsledkem paní K.. Tato osoba byla vyslechnuta již ve správním řízení, opakovaný výslech by byl duplicitní. Zároveň podle soudu byl skutkový stav věci zjištěn natolik dostatečně, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

V. Posouzení žaloby soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 12. 11. 2018; žaloba byla odeslána v pondělí dne 14. 1. 2019), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Mezi účastníky řízení není sporný následující skutkový stav: Žalobce je agenturou práce ve smyslu § 58 a násl. zákona o zaměstnanosti na základě povolení ke zprostředkování zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR dne 18. 2. 2015. Dne 1. 1. 2017 uzavřel rámcovou smlouvu o dočasném přidělení zaměstnanců se společností Hutchinson. Dne 9. 1. 2017 uzavřel dílčí dohodu o dočasném přidělení zaměstnance se společností Hutchinson o přidělení S. Z. s datem nástupu 9. 1. 2017. Paní Z. je ukrajinskou státní příslušnicí. Žalobci se při sjednání pracovního poměru prokázala dokladem totožnosti, jenž mělo vydat Rumunsko. Podle zjištění Policie ČR se však jednalo o celkový padělek. Vzhledem ke skutečnosti, že paní Z. nebyla občankou některého z členských států EU, mohla v ČR vykonávat závislou práci pouze na základě některého z povolení předvídaných v § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti nebo na základě některé z výjimek podle § 98 písm. k) téhož zákona. Paní Z. žádným z těchto povolení nedisponovala ani nespadala pod některou ze zmíněných výjimek, proto od 9. 1. 2017 do dne kontroly 8. 6. 2017 vykonávala v ČR závislou práci bez povolení k zaměstnání, čímž se dopustila nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Na území EU pobývala na základě polského národního víza s dobou platnosti od 7. 11. 2016 do 23. 10. 2017, na základě něhož byla oprávněna pobývat v jiném členském státě po dobu 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů (čl. 21 Schengenské prováděcí úmluvy). Vzhledem ke skutečnosti, že do ČR přicestovala nejpozději dne 9. 1. 2017, kdy nastoupila do práce v provozovně společnosti Hutchinson, mohla v ČR pobývat na základě polského národního víza pouze do 9. 4. 2017.

Tuto dobu však překročila a od 10. 4. 2017 přinejmenším do dne kontroly 8. 6. 2017 pobývala v ČR nelegálně, a tedy i pracovala bez povolení k pobytu v rozporu s § 5 písm. e) bodem 3 zákona o zaměstnanosti, a dopustila se tak výkonu nelegální práce.

18. Žalobci byla uložena pokuta za to, že umožnil paní Z. výkon nelegální práce, jak byl výše popsán.
19. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2017 se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 téhož zákona. Podle § 140 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3 téhož zákona. Tyto skutkové podstaty jsou v zákoně o zaměstnanosti dosud, od 1. 7. 2017 se změnila pouze terminologie a „správní delikt“ byl nahrazen pojmem „přestupek“.
20. V odkazovaném § 5 písm. e) definuje zákon o zaměstnanosti nelegální práci mimo jiné jako vykonávání práce cizincem bez povolení k zaměstnání či jiné zákonem vyžadované karty (bod 2) nebo vykonávání práce cizincem bez platného povolení k pobytu na území ČR (bod 3). Skutečnost, že se paní Z. dopustila výkonu nelegální práce podle těchto ustanovení, není sporná a žalobce nevznnesl vůči tomuto závěru žádnou námitku.
21. Argumentace žalobce je založena především na tvrzení o absenci subjektivního prvku. Žalobce zdůrazňuje, že přijal paní Z. do zaměstnání v dobré víře a že nemohl rozpoznat falzifikát jejího dokladu totožnosti.
22. Jak již však žalobce upozornily oba správní orgány, odpovědnost za přestupek spočívající v umožnění výkonu nelegální práce je odpovědností objektivní. Objektivní odpovědnost (bez ohledu na zavinění) je u přestupků právnických osob (resp. v minulosti správních deliktů) v právním řádu obvyklá (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 6 Ads 63/2013-63). V souladu s koncepcí objektivní odpovědnosti platí, že zájem společnosti je porušen porušením či nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě, v takovém případě je pak naplněna objektivní stránka přestupku a k vyvození odpovědnosti za takový přestupek stačí prokázání těchto porušení. Subjektivní prvek (zavinění) není relevantní a nezkoumá se.
23. Tvrzení žalobce, že jednal v dobré víře a nebyl si vědom skutečnosti, že mu byl předložen padělaný doklad totožnosti, tedy nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za přestupek. Okolnosti spáchání přestupku právnické osoby podle zákona o zaměstnanosti lze zohlednit pouze v rámci stanovení výše pokuty. V této souvislosti lze poznamenat, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 55 000 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí 50 000 Kč až 10 mil. Kč [§ 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, toto zákonné rozpětí platilo v době spáchání přestupku a je shodné dosud].
24. Objektivní odpovědnosti se obviněný z přestupku může zprostit jen tehdy, naplní-li zákonem předvídaný liberační důvod. Zákon o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2017 stanovil liberační důvod v § 141 odst. 1, podle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, *„jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“*. V podstatě shodně je pak od 1. 7. 2017 upraven obecný liberační důvod v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky. Podle § 21 odst. 1 tohoto zákona právnická osoba za přestupek neodpovídá, *„jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

25. Žalobce by se tedy mohl zprostit odpovědnosti za uvedené přestupky pouze tehdy, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno po něm požadovat, aby zabránil porušení právní povinnosti, resp. spáchání přestupku. V tomto ohledu soud plně souhlasí se správními orgány, že žalobce vynaložení veškerého úsilí neprokázal. Žalobce dokonce neprokázal vynaložení jakéhokoli úsilí.
26. Z výpovědi žalobcovy zaměstnankyně L. K., která měla na starost přijímání nových zaměstnanců, vyplynulo, že žalobce neměl nastaveny žádné kontrolní či ověřovací mechanismy a nečinil žádná preventivní opatření. Na otázku, zda žalobce nějakým způsobem zkoumal pravost dokladů totožnosti, které mu zájemci o zaměstnání předkládali, L. K. odpověděla: „*Nikdy jsme to nezkoumali, nenapadlo mě, že to mohou být padělky.*“ Aplikaci Regula, na niž poukázaly správní orgány, v roce 2017 paní K. neznala, v době výsledku se s ní již seznámila. Svědkyně dokonce připustila, že „*neměla ani tušení, že existují nějaké falešné doklady*“. Toto tvrzení je stěží uvěřitelné vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je agenturou práce, jejímž předmětem činnosti je nábor zaměstnanců za účelem jejich přidělování dalším společnostem, je tedy profesionálem v oboru zaměstnávání a jako takový je povinen zabezpečit svou činnost kvalifikovanými osobami. Pokud jsou citovaná tvrzení L. K. pravdivá, svědčí o naprosté rezignaci žalobce na plnění jeho zákonných povinností.
27. Svědkyně L. K. také potvrdila, že k žádnému ověření předloženého dokladu totožnosti nedošlo ani v případě přijetí do zaměstnání paní Z.. Svědkyně vypověděla, že jí paní Z. předložila rumunský doklad totožnosti, který si ofotila. Dále uvedla: „*Já se od samého počátku ptala na pobyt, ona mi ukázala ten rumunský doklad, nic jiného.*“ Svědkyně také potvrdila, že paní Z. hovořila ukrajinsky. Svědkyně s ní nezkoušela mluvit rumunsky, protože rumunsky neumí.
28. Z výše uvedeného plyne, že žalobce nedoložil (ba dokonce ani netvrdil), že by činil nějaká opatření k ověření pravosti dokladů cizinců, které přijímal do zaměstnání, a to ať již obecně, nebo v případě paní Z.. Od žalobce, který je pracovní agenturou, lze oprávněně očekávat, že zná dobře svůj obor činnosti a při svém podnikání jedná s odbornou pečlivostí, a to včetně personálního obsazení osobami s dostatečnými odbornými znalostmi a zkušenostmi. To zahrnuje také znalost skutkových podstat přestupků, jichž by se mohl při výkonu své činnosti dopustit. Bylo na žalobci, jakým konkrétním způsobem nastaví systém kontroly. Správní orgány příkladem zmínily aplikace pro kontrolu dokladů totožnosti Regula Document Reader či PRADO. Dále poukázaly na to, že se žalobce mohl obrátit na cizineckou policii, příp. mohl požadovat předložení dalšího dokladu totožnosti. Na posouzení rozhodné otázky nemůže změnit nic ani námitka žalobce, že aplikace Regula Document Reader byla dostupná až od roku 2016, přičemž vytýkané jednání se událo na počátku roku 2017. Výše zmíněný liberační důvod vyžaduje vynaložení „*veškerého úsilí, které bylo možno požadovat*“. Pokud žalobce nepřijal vůbec žádná opatření k tomu, aby zabránil tomu, že se může dopustit přestupku spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce cizinci, nelze naplnění liberačního důvodu v posuzované věci shledat.
29. V této konkrétní věci měl žalobce navíc indicii, která jej měla vést k větší obezřetnosti. Soud souhlasí se správními orgány, že v případě, kdy paní Z. hovořila ukrajinsky, ale předložila doklad totožnosti, jenž měl být vydán Rumunskem, neměl se žalobce spokojit s tím, že taková situace podle jeho mínění není neobvyklá. Prokázání se dokladem totožnosti některého z členských států EU (což je spojeno se zvýhodněným režimem pro jeho držitele v rámci pracovního trhu oproti režimu pro státní příslušníky třetích zemí) ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

strany cizí státní příslušnice, která hovořila jazykem země, která není členským státem EU, mělo žalobce vést k ověření, zda cizinka uplatňuje zvýhodněný přístup na trh práce oprávněně. Pro úplnost lze dodat, že soudu je z úřední činnosti známo, že padělky právě rumunských dokladů totožnosti se objevují u cizinců pobývajících v ČR velmi často, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 21/2018-21, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017-24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017-17, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017-20, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017-18, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Azs 114/2017-35, a mnohé další.

30. Nelze proto než uzavřít, že žalobce na své povinnosti zaměstnavatele a agentury práce zcela rezignoval, a nemůže se tedy úspěšně liberovat z odpovědnosti za spáchání přestupků spočívajících v umožnění výkonu nelegální práce.
31. Nedůvodná je také námitka, že ani správa sociálního zabezpečení, úřad práce či zdravotní pojišťovna nevznesly námitky k osobě paní Z.. Tyto orgány mohly stěží vznést pochybnosti o pravosti jejího dokladu totožnosti, pokud jej neměly k dispozici (jak poukázal již žalovaný, žalobce jim doklad totožnosti paní Z., a to ani v kopii, v rámci plnění svých povinností oznámení o nástupu zaměstnance nepředkládal a ani nyní netvrdí opak), ani s dotčenou cizinkou nehovořili. Krom toho, tato námitka nijak nevyvrací závěr, že ke spáchání přestupků ze strany žalobce došlo a že žalobce neprokázal vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno po něm požadovat, aby přestupku zabránil.
32. Soud se ztotožňuje také s postupem, kdy oblastní inspektorát nevyhověl pro nadbytečnost návrhu na provedení důkazu vyšetřovacím spisem Policie ČR ve věci paní Z., jímž chtěl žalobce prokázat, že neměl vědomost o neplatnosti předloženého dokladu. Jak již bylo výše uvedeno, pro založení odpovědnosti právnické osoby za přestupek spočívající v umožnění výkonu nelegální práce nebyla vědomost žalobce o tom, že se jednalo o padělaný doklad, rozhodná. Skutečnost, že se jednalo o padělek, přitom není sporná.
33. Žalobce navíc mylně tvrdí, že ze sdělení Policie ČR ze dne 30. 4. 2018 vyplývá, že se jednalo o kvalitní padělek. Z obsahu tohoto sdělení vyplývá opačný závěr: „*Kvalita padělků nebyla na vysoké úrovni.*“ Je sice pravdou, že v tomto sdělení je také uvedeno, že „*[p]ouhým okem doklad nevykazoval viditelné znaky padělání*“, pokud by však žalobce využil některou ze žalovaným zmiňovaných databází, mohl by prověřit a porovnat např. typy písma, které používá Rumunsko v dokladech totožnosti, zajišťovací prvky a další náležitosti dokladů. Stejně tak se mohl obrátit na cizineckou policii se žádostí o ověření nebo požadovat po paní Z. další doklad totožnosti. Je tedy zřejmé, že objektivně existovaly možnosti, které mohl žalobce využít k ověření pravosti dokladu. Byť je možné, že by ani po využití některé z těchto možností padělek neodhalil, jeho snaha o ověření dokladu by hrála roli pro posouzení, zda byl naplněn výše citovaný liberační důvod. Žalobce však neučinil pro kontrolu dokladu totožnosti vůbec nic. Za této situace nemůže jeho žalobní argumentace obstát.
34. Zjevně nedůvodná je také námitka, podle které Policie ČR jednala se žalobcem jako s poškozeným. Jak správně poukázal žalovaný, pokud se žalobcem Policie ČR jednala jako s poškozeným v rámci vyšetřování trestného činu, kterého se dopustila paní Z., nemá tato skutečnost jakýkoliv vliv na odpovědnost žalobce za související přestupek spočívající v umožnění výkonu nelegální práce. V této souvislosti lze poukázat též na zásadu subsidiarity trestní represe zakotvenou v § 12 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, podle kterého „*[t]restní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu“.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout bez námitky, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.